

Take four van Corrie En De Grote Brokken wederom vrolijk en geslaagd

Fouten dragen alleen maar bij aan algehele feestvreugde

1 OKTOBER 2011, WOUTER DE WAAL

→ [3voor12 lokaal](#) → [tilburg](#) → [stories](#) → [overzicht](#) → [2011](#) → [oktober](#)

Het kleurrijke vaderlandse ensemble rond gitariste Corrie van Binsbergen werd in 1996 opgericht als gelegenheidsproject, maar dat beviel zo goed dat vanaf die tijd regelmatig nieuwe tours met deels vers materiaal werden georganiseerd. Na jaren van stilte was het afgelopen vrijdag in Paradox tijd voor de vierde editie van De Grote Brokken. De inmiddels welbekende absurde mix van theatrale en muzikale elementen werd niet geheel vlekkeloos voor het voetlicht gebracht, maar dat deed zeker niet af aan de plezierige sfeer.

Fouten dragen alleen maar bij aan algehele feestvreugde

Het kleurrijke vaderlandse ensemble rond gitariste Corrie van Binsbergen werd in 1996 opgericht als gelegenheidsproject, maar dat beviel zo goed dat vanaf die tijd regelmatig nieuwe tours met deels vers materiaal werden georganiseerd. Na jaren van stilte was het afgelopen vrijdag in Paradox tijd voor de vierde editie van De Grote Brokken.

De inmiddels welbekende absurde mix van theatrale en muzikale elementen werd niet geheel vlekkeloos over het voetlicht gebracht, maar dat deed zeker niet af aan de

Met de opener van de avond geven Corrie en consorten meteen aan waar ze muzikaal staan: niet alleen is het stuk opgedragen aan Frank Zappa, het compromisloze mengen van muziekstijlen met prettig bizar resultaat doet ook heel erg aan zijn (vooral zeventiger jaren) werk denken.

Met een blaassectie van vier man, een soms druk tokkelende vibrafonist en een toetsenist/geluidenman naast de gebruikelijke rockbezetting kunnen de grote brokjes bij tijd en wijle ook een bijna orchestraal geluid neerzetten. Van Binsbergen speelt eroverheen in een stijl waarin behalve jazz en rock ook duidelijk invloed van voornoemde muzikale iconoclast doorklinkt.

De groep combineert deze fijne mengelmoes van geluiden met voordrachten van de onnavolgbare Bob Fosko en Beatrice van der Poel, die behalve teksten van eigen makelij ook werk van onder anderen Lévi Weemoedt, Drs. P en Toon Tellegen op hoogst eigenaardige manier tot leven brengen, meestal met hilarisch resultaat.

Dat Fosko op een gegeven moment de opbouw van een stuk even uit het oog lijkt te verliezen, draagt welbeschouwd alleen maar bij aan de opperbeste stemming. Overigens blijkt dit collectief wat muziekkeuze betreft vrij democratisch in elkaar te steken: men speelt vanavond niet alleen de composities van Van Binsbergen, maar ook andere groepsleden dragen bij.

Zo komt stokjesman Hasebos aanzetten met een heel rap instrumentaal stuk en vertolkt Fosko de Raggende Manne klassieker 'Vrijheid'. Invallend drummer Yonga Sun (trommelaar Arend Niks blijkt een hernia te hebben) kan het allemaal verbazingwekkend goed bijbenen.

Hoogtepunt van de avond is misschien wel toegift 'Pastorale', waarbij Van der Poel in de huid van Liesbeth List en Fosko in dat van Ramses Shaffy kruipt. De uitvoering is bepaald onvolmaakt, men moet halverwege zelfs een keer opnieuw beginnen, maar de bizarre voordracht van Fosko brengt het uitzinnige karakter van de tekst van Lennaert Nijgh zo goed naar voren dat zijn vrouwelijke vocale wederhelft er op een gegeven moment bij in de lach schiet.

Een vrolijk verbrokkeld einde van een memorabele bijeenkomst. Hopelijk laat Brokken Vijf dan ook niet al te lang op zich wachten.